

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **B.G.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 września 2023 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 12 maja 2023 r., sygn. akt I KO 117/22,
odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej
bezzasadności,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 maja 2023 r., sygn. akt I KO 117/22, wobec oczywistej bezzasadności, odmówił przyjęcia wniosku B.G. o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt V KK 271/19.

Skazany pismem z dnia 20 maja 2023 r. wniósł zażalenie, w którym zakwestionował stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia o polemicznym charakterze uwag skazanego, stwierdzając, że okoliczności dotyczące relacji ówczesnego Prezesa Izby Karnej Sądu Najwyższego z politykami są faktami, nie zaś polemiką. W dalszej części wniosku wyraził pogląd o stronniczości ww. sędziego oraz wyraził krytyczną ocenę na temat respektowania w Izbie Karnej Sądu Najwyższego standardów rzetelnego procesu sądowego. Wniósł

o uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2023 r., sygn. akt I KO 117/22 i przyjęcie jego wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim należy podkreślić, że argumentacja skazanego, poza wyrażeniem poglądu o nietrafności uznania jego wniosku za polemikę z twierdzeniami zawartymi w orzeczeniu objętym wnioskiem, nie dotyczy nawet warstwy merytorycznej zaskarżonego postanowienia, a zadaniem Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym jest wyłącznie kontrola odwoławcza tego orzeczenia. Analiza akt sprawy nie pozostawia wątpliwości, że trafnie uznano w nim, iż we wniosku B.G. nie zawarto żadnej argumentacji, która mogłaby zostać uznana za jedną z przesłanek wznowienia postępowania. W tym kontekście należy podkreślić, że instytucja wznowienia postępowania stanowi jeden z nadzwyczajnych środków zaskarżenia, który nie służy ponownej kontroli instancyjnej, a jego podstawy zostały uregulowane wąsko w celu wzruszenia prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie karne. Dlatego zarówno na etapie kontroli wniosku o wznowienie postępowania, jak i tym bardziej na etapie niniejszego postępowania zażaleniowego poza zakresem analizy pozostaje kwestionowana przez skazanego warstwa merytoryczna orzeczenia, którego dotyczy wniosek o wznowienie postępowania, skoro nie wpisuje się ona w żadną z podstaw wznowieniowych. Także zupełnie poza sprawą jest akcentowanie przez skazanego niezadowolenia z działalności orzeczniczej Sądu Najwyższego i sugestie co do braku bezstronności sędziego sprawozdawcy w sprawie V KK 271/19.

Z tych względów – nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.k. – Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[Sz.K.]

[ł.n]

